

[Arne Larsen.]

skal udbydes i licitation i alle EF-lande. Man aner de perspektiver, det åbner for arbejdsmarkedet, både det fælles arbejdsmarked og den del af dette, som formelt kaldes dansk. Vi står jo f. eks. over for store anlægsgaver inden for trafiksektoren, og vi kan forestille os, at disse arbejder bliver udbudt i licitation og udført af store internationale entreprenørselskaber. De er da frit stillet med hensyn til at tage en hel del arbejdskraft med herop fra deres egne lande og selv bestemme, hvilken pris de vil tilbyde for dette arbejde.

Hvad vi kender til af lønforskelle inden for vort eget forholdsvis beskedne arbejdsmarked, er for intet at regne, hvis vi ser på det store fælles arbejdsmarked.

I den fjerde supplerende redegørelse fra EF-udvalget, som vi nylig har fået, findes på side 102 en oversigt over forskellen mellem de direkte lønomkostninger i Danmark og forskellige EF-lande. Hvis man sætter Danmark til 100, ligger de direkte samlede lønomkostninger pr. ansat i 1970 i Tyskland på 81, i England på 68, i Holland og Belgien på 64, i Frankrig på 52 og i Italien på 48. Tror nogen virkelig for alvor, at hvis Danmark går ind, så vil vi bidrage til at hæve det samlede gennemsnit i løbet af nogle år? Hvordan skulle vi kunne bevare den særlige position, vi har i dag? Nej, der er tværtimod al grund til at tro, at det er de andres lønniveau, der vil smitte af på os, ikke sådan at forstå, at i det øjeblik vi melder os ind i fællesmarkedet, sker der en lønreduktion for danske arbejderes vedkommende, men det er givet, at med de forhold, som vil opstå på det danske arbejdsmarked, vil vi få de allerstørste vanskeligheder med at håndhæve vores kollektive overenskomstsistem på det stade eller på det niveau, som vi har i dag.

Endelig er der spørgsmålet om arbejdsanvisning. Fra SF's side har vi ikke påstået, at der finder deportationer sted af arbejdere inden for EF. Vi går ud fra, at de oplysninger, vi har fået, er korrekte. Måske er det lidt naivt. Man har også i lang tid svoret på, at den danske arbejdsanvisning ikke havde nogen deportationslov. Det har vi nu ikke troet på, og de andre, der har gjort det, er for nylig blevet belært om noget helt andet. Men er den hellige grav vel forvaret,

fordi der ikke er hjemmel for tvangsanvisning på tværs af grænserne i EF på nuværende tidspunkt? Når man kan have den regel i Danmark og en række af EF-landene, hvorfor så ikke i EF som helhed? Det vil kræve en enstemmig beslutning, ja vel, men tør den nuværende regering garantere os, at enhver tænkelig dansk regering vil nedlægge veto og hindre beslutningen? Den nuværende arbejdsminister blev åbenbart forskrækket, da stormen rejste sig om deportationsparagraffen i den danske lov, men jeg tror ikke, at en borgerlig arbejdsminister ville være blevet forskrækket. Adskillige borgerlige blade og politikere har netop kritiseret arbejdsministeren, fordi han har lyttet til kritikken af deportationsbestemelsen.

I Bruxelles er man i færd med at opbygge et kartotek over udbud og efterspørgsel af arbejdskraft i de forskellige medlemslande. Af en redegørelse fra Kommissionen fremgår det, at det er tanken at udbygge dette kartotek ved hjælp af edb-system. Når det er sket og man f. eks. kommer i en situation, hvor der i en vis del af det fælles arbejdsmarked er vældig mangel på arbejdskraft, mens der i en anden del er ledighed, men de ledige arbejdere bliver dér, hvor de er, vil man så finde sig i en sådan situation? Måske, men det må være tilladt at tvivle, så meget mere som de første skridt, opbygningen af et fælles kartotek, jo er taget.

Min partifælle hr. Kurt Brauer stillede for nogle dage siden det spørgsmål til markedsministeren, om en dansk arbejdsløs, der frivilligt tager arbejde i et EF-land i tilfælde af dansk medlemskab, vil blive underkastet det pågældende lands eventuelle deportationsbestemmelser, såfremt han atter bliver arbejdsløs. Vi fik i og for sig et ganske tydeligt og interessant svar, idet der blev sagt af markedsministeren, at hovedprincippet i EF's regler om arbejdskraftens frie bevægelighed er fuld ligestilling med beskæftigelseslandets egne lønmodtagere. Såfremt der for disse gælder regler om fjernanvisning inden for hjemlandet i tilfælde af arbejdsløshed, vil sådanne regler også gælde for andre EF-landes borgere, som går arbejdsløse i det pågældende land. I modsat fald vil der være tale om omvendt diskrimination til fordel for den udenlandske lønmodtager. Altså her en ganske klar lige-